

М. С. САДОВСЬКОГО.

Крути та чуй

на 5 днів. Роль Печерницького гратіє Ф. Лопицького на 3 д. (по Кухаренку) муз. М. Лисенка. Роль Каюцького гратіє М. Садівського. Конч. жарт на 1 х.

Міжволя. У до 2 год і від 6 до 10^{1/2} год. веч. Над не платити. Початок у 8^{1/2} год. вечора. Відповідальний режисер М. Садівський.

для ВСІХ ШКІЛ

ІІІ З ВІСНИЖСЬКОЮ РЕПОВСЬКОЮ

№ 4. Телесф. 23-24

ніжків дядром. 5-400-1

В ДУБНЯХ

перешлачувати Раду і купувати окремими № можна у жіночки Медзельовського.

нічого певного не зміг написати. Ще давно прем'єр звернувся до інших міністрів, прохаючи їх сповістити, з якими проектами вони думають виступити в четвертій Думі, але відповісти на своє прохання прем'єр і досі не дотав.

А разом з тим урядові кандидати вислаються, хоч і не офіційно. Цими днями в газетах було наведено такий факт. Деякі губернатори звернувшись до міністерства в порадію не наполягати на домаганнях про негайний виплат невідомо, щоб приграти симпатії селян до уряду; міністерство ніби-то призвало слухачів цієї поради й ввело місяцеві адміністрації не наполягати на невідоміях у передвиборчий час. Виходить, що уряд справді хоче, щоб на виборах пройшли прихильні до нього кандидати й щоб у четвертій Думі більшість була на його стороні.

Але яка ж саме урядова програма? На не нема відповідей, бо уряд своєї виборчої „платформи“ на публікує, а урядові кандидати загалом ніяких турбот з програмами й платформами собі не завдають.

Герой моменту.

Дивлюсь я на тебе і думаю: де ти такий узявся? „Хазяїн“ Тобілевича.

Кожного разу, коли здумав про Суворина, згадується мені не питання. Де справді знався на ідеалістичному пош російського письменства такий називається „реалістичний“ злак, як Суворин? Як на пісному ґрунті журналістики російської він зміг здобути собі не тільки славу, популярності й діяного впливу, а і маєтків великих? Звідки ж цього маючатица досі синалово, як а рору дотатки, усе те, чого треба для покляного успіху в житті: для того, щоб сая крипка, народній учитель—помер мильоном, впливовою людиною, до голоса якої прислухалися а верхушку влади?

На питання—„де ти такий узявся?“—герой а комедії Тобілевича відповідав дуже коротенько: „хазяїн викохав“. Ця відповідь немов улягла й до Суворина: його ділово теж „хазяїн викохав“,—принаймні той Суворин, що став типом, героєм свого часу, великом м'рою справді був викоханим тих „хазяїнів“, що стояли на авансцені російського життя й досі. З того часу, як Суворин звійшов свого „хазяїна“ і, занехавши „помилки молодих літ“, видався йому увесь до останньої волосинки на голові, став до його на службу—з того тільки часу він і став справжнім Сувориним: тим, мовляв, „талановитим журналістом, що розмивався на п'ятки „задли лакомства нечесного“; хамелеоном, що буває і червоним і чорним і воім дуже дого-

жає, запитуючи: „чого изводите?“ ставати—частіше за те, що поруч їх друкувалося. Це безперечно правда, але характерно вже те, що ватажок „новоремесців“ миврив а усюкою безцешю на сторінках своєї газети. Це тільки покаже, як змів цей промітний чоловік прилагуватися до всього, що йшло йому на користь, як він свідомо привижував себе і свій хит перед „бого величність“—всеросійським міщанством та найвиравнішим вітнянням того міщанства бюрократією. І для Суворина краще було б, як би він був гіршій за свою газету; може, хоч невідомо, він тоді б менше ляха накові, ніж дивлючюся зверху на своїх товаришів та керуючи їми своєю розумною головою.

Тепер, по смерті Суворина, серед реакційних павесиротів повстала тенденція постратити його у великі люди, поставити поруч мало не самого Толстого. Психологічно це можна арозуміти: вивосити на верх Суворина, його духові діти сами себе випостять. Але й по-ва цим єсть такі й трохи правди в тих павесиріанх чорної преси, хот у праву треба з иншого боку брати. Це й справді був великий чоловік—на малі діла та гідючі справи, великий у крутість, хамелеонові, возвелчені міщанства та прислухнцтва. І нічого давнього нема, коли всеросійське міщанство б'є докляня перед своїм привидцею, як не буде і в тому, коли воно заходить ся ще й пам'ятники йому становити. Всякій час має своїх героїв,—і дійсним героєм нашого промітного часу тільки й може бути такий промітний чоловік, що і рибн наловить і ніг не азамочать.

Але він такий знавато вже й надовився і не далеко зайде в блудчичну з такою великою вагою своїми „не замочаність“ ногами. Це герой одного тільки моменту,—хочемо думати, вже скінчення в нашій історії моменту, і популярність його тільки до везора, коли заїде сонце всіх ілдукущих, правдою болашучих... А що їхній день до везора наближається—не безперечно, як і те, що ая нового дня не буде ходу таким промітним людям, як Суворин...
Сергія Ефремов.

статті—частіше за те, що поруч їх друкувалося. Це безперечно правда, але характерно вже те, що ватажок „новоремесців“ миврив а усюкою безцешю на сторінках своєї газети. Це тільки покаже, як змів цей промітний чоловік прилагуватися до всього, що йшло йому на користь, як він свідомо привижував себе і свій хит перед „бого величність“—всеросійським міщанством та найвиравнішим вітнянням того міщанства бюрократією. І для Суворина краще було б, як би він був гіршій за свою газету; може, хоч невідомо, він тоді б менше ляха накові, ніж дивлючюся зверху на своїх товаришів та керуючи їми своєю розумною головою.

Тепер, по смерті Суворина, серед реакційних павесиротів повстала тенденція постратити його у великі люди, поставити поруч мало не самого Толстого. Психологічно це можна арозуміти: вивосити на верх Суворина, його духові діти сами себе випостять.

Але й по-ва цим єсть такі й трохи правди в тих павесиріанх чорної преси, хот у праву треба з иншого боку брати. Це й справді був великий чоловік—на малі діла та гідючі справи, великий у крутість, хамелеонові, возвелчені міщанства та прислухнцтва. І нічого давнього нема, коли всеросійське міщанство б'є докляня перед своїм привидцею, як не буде і в тому, коли воно заходить ся ще й пам'ятники йому становити. Всякій час має своїх героїв,—і дійсним героєм нашого промітного часу тільки й може бути такий промітний чоловік, що і рибн наловить і ніг не азамочать.

Але він такий знавато вже й надовився і не далеко зайде в блудчичну з такою великою вагою своїми „не замочаність“ ногами. Це герой одного тільки моменту,—хочемо думати, вже скінчення в нашій історії моменту, і популярність його тільки до везора, коли заїде сонце всіх ілдукущих, правдою болашучих... А що їхній день до везора наближається—не безперечно, як і те, що ая нового дня не буде ходу таким промітним людям, як Суворин...
Сергія Ефремов.

Київська виставка 1913 р. і українська справа^{*)}.

IV.

У попередніх статтях ми встановили, що коли українство хоче вяти участь у київській виставці—воно повинно напружити всю свою енергію й самодіяльність, на яку воно здатне, бо ві від його нічого, а тим менше від офіціальних кермайтів влади, воно не може сподіватися собі допомоги. Зостається отже розв'язати тепер це два питання, одне принципіальне, а друге практичне: чи варто взагалі українству брати участь у цій виставці, а коли варто то в яким напрямі повинні простувати енергія й самодіяльність українства.

На перше питання, як нам дається, двох відповідей не може бути. Треба навіть дивитися на участь нашу в виставці, як на один а наших національних обов'язків. Насамперед ми повинні скористуватися з цієї нагоди, щоб на нейтральнім ґрунті аманіфестувати перед широким світом ая самий факт нашого національного існування, так і ті наші здобутки, хоч би тільки на полі культурнім, яких ми досягли за останні роки. Треба признати, що пізнання сучасного українства серед чужих народів, навіть серед російського громадянства, ще далеко не пішло. Отож виставка й може послужити тою спелею, на якій наочно (наглядно) буде продемонстроване сучасне українство. Як кожен сам легко арозуміє, для

*) „На ювилей Лиса-Микити“. „Рада“, 1909, ч. 49.

*) Див. ч. ч. 170, 176 і 181 „Ради“.